

Kate Quinn

DE
MAGISCHE
BIBLIOTHEEK

Vertaald door Lara Visser

DE FONTEIN

Proloog

Heb je ooit in een boek willen wonen?

Ik zag dat eens op een muur in de bibliotheek staan, in sierlijke parse letters boven de deur van de kinderafdeling. Ernaast een muurschildering van een tergend schattig meisje dat in een reusachtig boek kroop en de pagina's als schone lakens over haar tergend schattige krulletjes trok. Ze zag er zo zelfingenomen uit dat ik het liefst met het boek op haar hoofd had geslagen... Maar die sierlijke woorden bleven me bij.

Heb je ooit in een boek willen wonen?

De eerste keer dat ik dit bijzondere levenspad overwoog, was achttien jaar geleden, op de dag dat ik als achtjarige door de voordeur van mijn derde pleeggezin in zes maanden werd geduwd. Ik tuurde door mijn piekerige pony terwijl ik daar stond met een vuilniszak in mijn handen geklemd met daarin al mijn kleren en een gehavende pocket van *De reis van het drakenschip*. Mijn nieuwe pleegmoeder keek nauwelijks op van haar iPhone, waarop ze met haar duimen driftig een snoepkleurig spelletje speelde. Beter dan de vorige, die zo'n enorme kater had gehad dat ze nauwelijks in staat was me te begroeten toen de maatschappelijk werkster me naar binnen duwde. 'Je slaapt achter bij de andere kinderen,' gromde de nieuwe, zonder op te kijken. 'We hebben al gegeten, maar er zijn cornflakes als je honger hebt.'

Ik sleepte mijn vuilniszak naar de achterkamer, nestelde me op het veldbed in de hoek, dat duidelijk voor mij bedoeld was, en ademde mufte sigarettenrook en de nog muffere lucht van magnetronpopcorn in terwijl ik mijn boek opensloeg.

Een boek waarin een meisje, niet veel ouder dan ik, in een andere wereld terechtkwam, een wereld vol drakenscheppen, krijgsheren en saffierblauwe zeeën met gouden eilanden als edelstenen.

Heb je ooit in een boek willen wonen?

Lieve hemel.

Waarom zou iemand als ik ooit ergens anders willen wonen?

Op de dag dat mijn leven instortte, was ik de armoedeberekening aan het maken. Eerlijk gezegd had mijn leven al het grootste deel van de zesentwintig jaar dat ik bestond op instorten gestaan, maar die bewuste dinsdag was de dag dat het op spectaculaire wijze, definitief in duigen viel – en het begon allemaal bij de kassa in de supermarkt.

Misschien heb je nog nooit een armoedeberekening gemaakt. Dan ben je een geluksvogel. Het is de olympische sport van de werkende armen, de mentale gymnastiek van een vrouw met 36,82 dollar op haar rekening en een lege koelkast thuis, die wanhopig probeert uit te kienen hoe ze haar boodschappenmandje vol krijgt, zodat ze het de tien dagen tot haar loon wordt uitbetaald kan uitzingen zonder failliet te gaan of ondervoed te raken. Ik stond daar, wrijvend over mijn chronisch pijnlijke kaak, terwijl ik stiekem producten uit mijn mandje haalde voordat de caissière ze kon scannen: weg met de verse aardbeien (5,99 dollar bespaard), twee appels in plaats van de bak gemengde sla (2,99 dollar bespaard), en als ik de btw van de staat Massachusetts erbij optelde, kon ik de huidcrème die ik had gehoopt deze week te kunnen kopen maar beter terugleggen – die grote rode plek op mijn kin zou vanzelf moeten verdwijnen. Je krijgt zulke grote rode plekken op je kin omdat je je amper vers fruit kunt veroorloven, laat staan huidverzorging. Je krijgt kaakpijn omdat je de rest van je leven ligt te tandenknarsen in je slaap als je bij elke kassa een armoedeberekening moet maken. En vergeet de tandarts maar, want daarvoor ben je te blut.

‘Geef je een feestje, schat?’ vroeg de moederlijk ogende caissière terwijl ze al mijn blikjes tomatensaus van 89 cent en de bijbehorende pakjes spaghetti van 1,29 aansloeg.

‘Nee.’ Een enorme pan goedkope spaghetti maken en daar de hele week van eten, dat was mijn standaardoplossing als ik het niet dreigde te redden tot mijn volgende loon.

‘Hmm.’ Ze wierp me een veelbetekenende blik toe terwijl ze al die pasta aansloeg. Een blik die ik maar al te goed kende. ‘Weet je, ik at vroeger spaghetti alsof mijn leven ervan afhing, maar dat zag je wel terug op mijn heupen!’ Haar ogen bleven even rusten op mijn onderlijf. ‘Toen ben ik het paleodieet gaan volgen en die vervelende kilo’s vlógen eraf.’

Ik schonk haar een zuinig glimlachje terwijl ik mijn pinpas voor het pinapparaat hield. Paleo, ja hoor. *Kijk maar eens hoeveel vlees en verse groente je voor zesendertig dollar krijgt, mevrouw.* Misschien gingen die koolhydraten op mijn heupen zitten, maar ze waren tenminste goedkoop, en soms – als ik geluk had in het café waar ik werkte – zelfs gratis. Als ik vandaag een paar oude bagels en muffins mee naar huis mocht nemen na mijn werk zong ik het misschien tot vrijdag uit. De pure verspilling van wat er elke dag in het café werd weggegooid verbaasde me nog steeds, na een jeugd waarin ik met zes of zeven pleegbroers en- zussen om elk sneetje geroosterd brood moest vechten bij het ontbijt.

‘Een paar veranderingen in levensstijl, dat is alles wat nodig is,’ ratelde de caissière door. ‘Misschien moet je er eens over nadenken, liefje.’

‘Waarover nadenken? Over niet dik zijn?’ Ik zette overdreven grote ogen op en zei op onschuldige Disney-toon: ‘Weet u dat ik daar nog nooit over heb nagedacht? Niet één keer. Mijn god, waar was ik mee bezig? Godzijdank zijn mijn ogen nu geopend!’ Ik schonk haar mijn breedste, zoetste glimlach, klaar om mijn zak boodschappen op te pakken en met mijn weelderige achterste wiegend als een klok de winkel uit te lopen. De perfecte exit.

‘Je pas is geweigerd,’ zei ze koeltjes.
En zo begon het allemaal.

De lucht spuwde ijzige sneeuwvlokjes, vroeg in april, en ik had zo’n gevoel dat ik te laat zou komen voor mijn dienst in het café, maar gisteravond had ik een berichtje gekregen over een mogelijk boekhoudklusje, dus sloeg ik Newbury Street in en zette het op een drafje tot ik voor de etalage van Brummell’s bleef staan en naar binnen tuurde. Het was een plek waar ik graag langs slenterde om mijn ogen de kost te geven: een juweeltje van een zaak, gespecialiseerd in prachtige, met de hand gemaakte kostuumjurken, die steeds vaker opdoken in modeblogs en bij YouTube-influencers. Je wist nooit of de paspop in de grote erker een Belle Époque-baljurk zou dragen, geborduurd met blauwgroene keverschildjes, een zilverkleurige replica van Cate Blanchetts Galadriel-jurk uit *In de ban van de ring*, of een Bomkai-sari bezaaid met kleine spiegeltjes, maar adembenemend was het altijd.

Vandaag was het een luchtige witte japon met afhangende schouders en genoeg tule om een grote tent mee te bouwen. De eigenaar van de zaak bracht de laatste details aan op de paspop, zette een torenhoge bruine pruik met kristallen sterren recht, en toen hij zich oprichtte om door de etalageruit naar me te zwaaien, kreeg ik vlinders in mijn buik.

(Ik loop niet alleen langs Brummell’s om me te vergapen aan de jurken.)

‘Hé, Alix,’ riep Beau terwijl hij de winkeldeur opende en me een gulle glimlach toewierp die hem kuiltjes in zijn wangen gaf. Hij was vandaag uitgedost als een personage uit een Jane Austen-roman: bordeauxrode frak, brokaten gilet en hoge rijlaarzen, en alles zat hem als gegoten. De eigenaar van Brummell’s, die zowel de jurk in de etalage als de jas die hij zelf droeg eigenhandig had gemaakt. ‘Je hebt mijn berichtje gekregen, kom binnen...’

‘Kan niet, ik ben te laat voor mijn werk.’ Ik sprong de trap op om in elk geval onder de blauwgestreepde luifel en uit de

sneeuw te staan. ‘Maar ik kan je administratie voor je doen wanneer je maar wilt. Hoeveel uur?’

‘Vier of vijf, ergens volgende week? Ik heb al maanden geen bonnetjes ingevoerd.’

‘Beau, zeg me alsjeblieft niet dat je een zootje hebt gemaakt van mijn prachtige, georganiseerde QuickBooks-administratie. Ik heb het perfect achtergelaten.’

Hij keek wat ongemakkelijk. ‘Dat was twee jaar geleden...’

‘Zo lang alweer?’ Ik moest even terugdenken. Hij had zijn zaak toen net opgestart en had mij ingehuurd om zijn online-boekhouding op poten te zetten. Een week lang had ik het genoeg gehad om in Beaus achterkamer te werken, waar ik zijn bonnetjes invoerde en probeerde niet al te opzichtig naar hem te staren. Het was moeilijk om níét naar Beau Sato-Jones te staren, en niet alleen omdat hij zich kleedde als een figurant uit *Bridgerton*. Zijn gezicht had Japanse, Pakistaanse en Zuid-Afrikaanse trekken, en ik weet zeker dat je het weleens op Instagram hebt gezien. Beaus shopaccount, @beaubrummellsofboston, had meer dan een half miljoen volgers, die allemaal wegzwijmelden bij Beau loungend in een soepele victoriaanse krijtstreep, Beau flanerend in een zilverkleurige jas in Lodewijk XIV-stijl met geborduurde kousen, of Beau in lotushouding in een met de hand beschilderde katoenen *yukata* met vliegende kraanvogels... Ik schraapte mijn keel en verjoeg het verleidelijke beeld uit mijn hoofd. ‘Wat dacht je van volgende week maandag? Dan werk ik niet in het café.’

‘Afgesproken.’ Hij leunde tegen de deurpost, glimlachend alsof ik een oude vriendin was en niet slechts een bekende die hij begroette als ze zich weer eens stond te vergapen aan de paspoppen in zijn etalage. ‘Beul je jezelf nog steeds af in die tent in Boylston Street?’

Ik maakte een gebaar alsof ik mezelf wurgde. ‘Tenzij ik geluk heb gehad en de boel vannacht is afgebrand. Hoe gaat het met je vriendin – Isabelle?’

‘Ysabel, met een Y. Ze heeft het uitgemaakt en is naar LA vertrokken om model te worden.’

‘Ze weet niet wat ze mist. Misschien kun je het nog eens proberen met je ex – hoe heette hij ook alweer? Die met die jukbeenderen, die twee keer langskwam toen ik je Quickbooks aan het inrichten was?’

‘Deryk, ook met een y. Die is met Ysabel meegegaan naar LA.’

‘Ga de volgende keer daten met iemand die kan spellen,’ adviseerde ik.

‘Oké dan, Alix-met-een-i.’ Hij lachte en zag er niet uit als iemand met liefdesverdriet. Waarschijnlijk troostte hij zich met een van de talloze mooie modepoppen die rondparadeerden in zijn Instagram-reels: meisjes met hertenogen en eindeloos lange benen, knappe jongens met nog langere wimpers. ‘Wanneer mag ik een jurk voor jóú maken?’

‘Als ik de loterij win, Beau.’ Alles in zijn atelier lag buiten mijn bereik, zelfs wanneer er een paar extra nullen achter de zesendertig dollar op mijn rekening hadden gestaan. Iedereen weet dat als je een Marie Antoinette-japon nodig hebt voor een gemaskerd bal met als thema Versailles, of een *Outlander*-trouwjurk voor een exclusief halloweenfeest, je de rekken van Brummell’s in Newbury Street afstruint of die bestelt via de strakke blauw-zilveren website... maar alleen als je een paar duizend dollar te besteden hebt. Beslist buiten bereik voor iemand wier hersenen ziekelijk bleven haperen op de woorden *bankpas geweigerd*, *bankpas geweigerd*. Ik duwde die misselijkmakende woorden weg en wees naar de paspop met de enorme witte jurk. ‘Koningin Victoria?’

‘Keizerin Sisi. Een replica van de jurk die ze droeg op het portret van Winterhalter uit 1865, en ik kan je vertellen dat het een ramp was om al die sterren van zilverfolie met de hand te appliceren,’ zei Beau openhartig.

‘Wel de moeite waard. Hij scintilleert gewoon.’

‘Dat vocabulaire van jou... Je zou iedereen verslaan bij

Scrabble, tsarina.’ Dat was zijn bijnaam voor mij sinds ik me twee jaar eerder had voorgesteld als Alix-met-een-i. ‘Heel erg Romanov-achtig,’ had hij goedkeurend gezegd. ‘Dat bevalt me, tsarina.’

‘Het gewone leven biedt nu eenmaal niet genoeg gelegenheden om woorden als “scintilleren” te gebruiken.’ Ik had hele lijsten met woorden die ik had opgepikt uit boeken, en die ik zodra ik de kans kreeg gebruikte, waarna ik ze met een triomfantelijk gevoel afvinkte. ‘Wat voor verrukkelijk weelderig voortreffelijks ben je nu weer achter die naaimachine aan het creëren?’

‘Ik moet eerst een speciale opdracht afmaken. Daarna dacht ik aan een replica van de smaragdgroene jurk uit *Atonement*...’

‘Zeg me alsjeblieft dat je het boek van McEwan zult lezen en niet alleen maar de jurk uit de film gaat kopiëren!’

‘Waar zie je me voor aan? Een himbo? Ik heb een bibliotheekpas, zoals je weet.’

Dat wist ik. De enige reden waarom Beau me twee jaar eerder had ingehuurd, was omdat we elkaar letterlijk tegen het lijf waren gelopen in de openbare bibliotheek van Boston. Hij was heel vriendelijk geweest toen ik struikelde en een halve fles water over zijn stapel boeken over historische mode morste. Na één vurige discussie over de mooiste kostuums in films versus de mooiste kleren die in boeken worden beschreven was ik aangenomen om zijn boekhouding te doen. ‘Ik heb je daar al een tijdje niet meer gezien,’ zei ik.

‘Ik ben er later deze week. Een of andere YouTube-influencer heeft de tuin en de Abbey-zaal afgehuurd voor haar vijftienvigste verjaardagsfeest. Ik betwijfel of iemand daar een boek zal oppakken, maar chic wordt het wel. Je moet komen! We gaan met een hele groep, we kunnen je wel onder het fluwelen koord door smokkelen. Na afloop gaan we cocktails drinken in Vox II.’

‘Misschien een andere keer.’ Ik ging heus niet zo’n innerlijke zelfvernederende, ‘o, ik ben zijn aandacht niet waard’-

monoloog houden zoals de heldinnen in slechte boeken altijd doen als een mooie man hun kant op kijkt, maar ik was wél een realist: ik had niet de benen, de tijd of het budget om met Beau Sato-Jones en zijn zwerm zwaanachtige vrienden de stad in te gaan en vierentwintig dollar per ambachtelijke cocktail af te tikken. Misschien in een ander leven.

‘Waag het niet te zeggen dat je niets hebt om aan te trekken, want je hebt mijn IOU nog steeds. Tenminste, dat hoop ik.’

‘In mijn portemonnee.’ Voor de laatste week dat ik zijn boekhouding had gedaan had hij me met een chagrijnige blik uitbetaald, een teken dat hij krapper bij kas zat dan hij wilde toegeven (wat ik al wist, aangezien ik net zijn financiën op orde had gebracht), en me een gloednieuw visitekaartje gegeven waarop hij op de achterkant had gekrabbeld: IOU – BEAU SATO-JONES IS ALIX WATSON DE ONVOORWAARDELIJKE UITLENING VAN ÉÉN (1) FABULEUZE OUTFIT VERSCHULDIGD, VOOR EEN GELEGENHEID NAAR KEUZE. ALTIJD EN OVERAL IN TE WISSELEN. Het kaartje was met een haastig streepje ondertekend en zat tussen mijn ID en mijn klantenkaart van de supermarkt gepropt, inmiddels helemaal verkreukeld langs de randen. Op cynische momenten wilde ik het gewoon weggooien, want wanneer zou ik ooit ergens heen gaan waar het glamoureuze genoeg was voor een jurk van Brummell’s? Maar ik had het toch bewaard, want als je het leven leidt van Assepoester-vóór-het-bal, is het fijn om te geloven dat je gegraveerde uitnodiging en de pompoen met jouw monogram ergens daarbuiten bestaan.

‘Toe nou, ik heb een *robe à la française* die jou op het lijf geschreven is,’ probeerde Beau me over te halen. ‘Zo’n mooie, lange rug als die van jou is gemaakt voor Watteau-plooien. Of als je iets meer richting fantasy wilt – en ik weet dat je dat wilt, want ik zag vorige week de nieuwste George R.R. Martin in je tas zitten – dan kan ik je kleden als de Moeder der Draken: smockwerk in de vorm van drakenshubben, met een cape en laarzen tot aan de knie... Wat zeg je ervan, schoonheid?’

‘Ik zeg dat ik al laat ben voor mijn werk, en dat mijn baas raar zal opkijken als ik espresso’s sta te maken in een *robe à la française*.’ Ik onderdrukte het gevoel van spijt dat ik nog nooit in mijn leven een schoonheid was genoemd door een man die me niet iets probeerde aan te smeren, en sjokte naar het café in Boylston Street.

Wie ooit het idee had om een café *The Bump ’n’ Grind* te noemen, had gekneveld, vastgebonden en in de Charles River gegooid moeten worden, want het gevolg was dat driekwart van de mannelijke collega’s het hilarisch vond om tegen de vrouwelijke collega’s aan te schuren terwijl ze *Bump and grind* (snap je hem?) riepen. Maar goed, het was het minst slecht betaalde van mijn drie slecht betaalde baantjes, en laten we eerlijk zijn: een vrouw met 36,82 dollar op haar rekening (*bankpas geweigerd, bankpas geweigerd*) kan het zich niet permitteren kieskeurig te zijn.

‘Alwéér te laat,’ zei mijn baas Cody bedroefd. Hij werd nooit boos op zijn personeel, maar klonk altijd verdrietig. ‘Dat moet ik inhouden op je loon.’ Hij zuchtte en legde een klamme hand op mijn schouder. Hij dacht waarschijnlijk dat dat hem een minder grote klootzak maakte, terwijl hij me een halfuur minder loon uitbetaalde omdat ik dertig seconden te laat was. ‘Je weet dat altijd te laat komen niet strookt met het missionstatement van *The Bump ’n’ Grind*, Alix.’

Ik wilde Cody vragen of het missionstatement ook iets zei over dat mannenknotje op zijn hoofd, dat eruitzag als de achterste helft van een wesp, maar ik hield me in. Ik forceerde een glimlachje en deed mijn schort voor, waarop *Alex* geborduurd stond. Ik had hem erop gewezen dat ik mijn naam zo niet spelde, maar hij had me heel vriendelijk uitgelegd dat mijn naam Alexandria was, en de correcte afkorting was dus Alex. Ik had altijd een hekel gehad aan Alex met een e, het klonk als de stoere jonge vrouwelijke detective in een halfbakken *Law & Order*-spin-off, die undercover als stripper de misdaad in Los Angeles bestrijdt. Maar *man bun*-Cody had besloten

dat het er niet toe deed hoe ik mijn naam wilde spellen, dus prijkte er prominent Alex op mijn linkerborst.

‘Waarom Alexandria en niet Alexandra?’ had mijn laatste pleegmoeder gevraagd, tien dagen, negen uur en tweeënveertig minuten voor mijn achttiende verjaardag, waarop ik eindelijk haar kelderkamer en de hele pleegzorg kon verlaten (niet dat ik een app op mijn telefoon had die het aftelde of zo). ‘Alexandria. Was dat niet een van de *Real Housewives*?’

‘Zeker,’ zei ik. ‘*The Real Housewives of Alexandria*. Chardon-nay drinken en zeiken over de invasie van Rome.’

Ze had me een blik toegeworpen die zei dat ik niet de enige was die de minuten aftelde tot mijn vertrek uit haar huis, en ik nam niet eens de moeite uit te leggen dat ik vernoemd ben naar een bibliotheek in Egypte en niet naar een Real Housewife. Mijn moeder hield van boeken, bijna evenveel als van foute mannen, en toen ik drie jaar was werkte ze als hulpje in de plaatselijke bibliotheek. Ze duwde me altijd rond in haar boekenkar die ze had versierd met een kleurrijke sticker – ze had hem vastgeprikt, want ze mocht hem er niet opplakken: *De bibliotheek van Alexandrië hebben ze afgebrand, die van mij krijgen ze niet.*

Ze had hem meegenomen toen we de stad verlieten om achter haar nieuwe vriend aan te gaan, de drummer van een indierockband die bijna een platencontract had, en die sticker was er nog steeds (vastgeprikt op mijn slaapkamerdeur) toen ik acht werd en mijn verjaardagscadeau bestond uit het nieuws dat mijn moeder naar LA ging met een techbro die zwoer dat zijn start-up het nieuwe TikTok zou worden. ‘Hij heeft niet zo veel met kinderen,’ had ze tegen me gezegd met een vertederde blik, alsof dat het schattigste ter wereld was. ‘Zodra ik hem heb omgepraat kom ik je halen, oké?’

Blijkbaar had ze hem niet kunnen ompraten, want ik belandde in de pleegzorg met niets anders dan die verkreukelde sticker, een paar gehavende paperbacks en een naam die niemand goed spelde.

Ik duwde mam uit mijn hoofd, maar ik kon vandaag niets beters verzinnen om haar mee te vervangen. Ik zette een kan coldbrew-koffie en begon bestellingen op te nemen, terwijl ik de hele tijd moest denken aan de woorden ‘bankpas geweigerd’ en de rekeningen die ik nog moest betalen.

‘Een caramel macchiato voor Lauren!’

De rekening voor het gebarsten scherm van mijn telefoon, de huur die ik mijn huisgenoten nog schuldig was, de tandartsafpraak die ik al vier jaar voor me uit schoof...

‘Een flat white voor Shawn!’

De waardeloze nepleren laarzen van tweeëntwintig dollar met loslatende zolen die geen enkele voorjaarsbui meer zouden overleven...

‘Een pumpkin spice latte voor Kayla!’

Omdat ik me geen laarzen van honderd dollar kon veroorloven die wél lang megingen, wat betekende dat ik over twee maanden weer met klapperende zolen zou zitten en nog eens tweeëntwintig dollar zou moeten neertellen voor nóg een paar waardeloze nepleren laarzen, zodat ik aan het eind van het jaar honderdtweeëndertig dollar plus de btw van Massachusetts kwijt zou zijn aan schoeisel dat geen moer deed tegen de regen, alleen maar omdat ik nooit honderd dollar op mijn rekening had staan voor een degelijk paar. Uiteindelijk gaf ik dus meer geld uit om rond te lopen met natte, pijnlijke voeten. Dat is een ander facet van de armoedeparadox: dat het heel duur – frustrerend, allesverwoestend duur – is om blut te zijn.

‘Vier Red Eyes voor Allyson, Bonnie, Ashleigh en Jazmin!’ Een klikje studentes in Boston University-sweatshirts en dure Uggs (*‘Uggs?’ hoorde ik Beau misprijzend zeggen. ‘O nee, schat, dat kan echt niet.’ Maar die verwende nesten hadden in elk geval wel droge voeten...*) nam hun espressobrouwsels zonder bedankje in ontvangst. Ze zouden tot drie uur ’s nachts opblijven in hun studentenhuus, nerveus giechelend terwijl ze zich voorbereidden op een scheikundepracticum of een tentamen kunstgeschiedenis, en ik benijdde hen met een bitterheid die

grensde aan wanhoop. Toen ik op mijn achttiende uit dat laatste pleeggezin kwam en mijn eerste smerige appartementje kreeg en mijn eerste baantje bij Dunkin' Donuts, dacht ik nog steeds dat studeren tot de mogelijkheden behoorde – ik zou dat inspirerende voorbeeld worden dat viraal ging op sociale media, het meisje dat tafels afruimde of aan een paal hing om de avondschoon te kunnen betalen (#FemaleEmpowerment! #ByTheBootstraps! #YasQueen!) – maar achttien werd negentien, negentien werd twintig, zonder dat ik er ooit in slaagde ook maar een derde van het collegegeld bij elkaar te sparen, zelfs niet voor de goedkoopste opleiding die er in de stad te vinden was. En nu was ik al zesentwintig, en als ik keek naar Allyson/Bonnie/Ashleigh/Jazmin met hun strakke paardenstaarten en Coach-tassen vol studieboeken ter waarde van negenhonderd dollar, verbaasde het me dat het zo lang had geduurd om te beseffen dat de droom voorbij was: Alix Watson zou nooit gaan studeren. Ze mocht van geluk spreken als ze haar dertigste haalde met een volle koelkast en droge voeten.

Bankpas geweigerd. Bankpas geweigerd.

‘Cappuccino zonder schuim voor Charlotte!’ Ik schoof de beker over de toonbank naar een klassenmoeder-type met bobkapsel. Ze nam een slok en fronste.

‘Dit is niet met magere melk.’

‘Jawel mevrouw.’

‘Ik proef het melkvet. En heb je het suikervrije vanille-
aroma gebruikt?’

‘Ja, ik –’

‘Je hebt niet goed opgelet. Je zat de hele tijd met je hoofd in de wolken toen je mijn koffie maakte.’

Ik keek naar haar diamanten oorknopjes en haar highlights.
Pas geweigerd.

‘Wat als ik lactose-intolerant was geweest? Dan had ik een allergische reactie kunnen krijgen van volle melk. Je hebt geen idee wie je voor je hebt. Je wierp één blik op me en nam aan

dat ik zo'n stomme dieettrut ben, of niet soms?' Haar Frans gemanicuurde nagels ratelden op de toonbank. Ze droeg een Lululemon-yogabroek van honderdtwintig dollar, en op haar botergele shirt stond: WACHT NIET TOT DE STORM VOORBIJ IS LEER DANSEN IN DE REGEN. Tuurlijk.

Ik ademde langzaam uit. 'Bent u lactose-intolerant, mevrouw?'

'Nee, maar dat wist je niet.'

'Mevrouw, ik weet niet goed wat u wilt dat ik –'

'Maak een nieuwe, alsjeblieft.'

Ik voelde de blik van man bun-Cody in mijn rug branden, dus ik maakte een nieuwe cappuccino: magere melk, suikervrij vanille-aroma, een snufje kaneel.

'Ik zei twee snufjes kaneel.'

Ik strooide er nog wat kaneel over, en wenste dat het arsenicum was. 'Dank u wel voor uw bezoek aan *The Bump 'n' Grind*, mevrouw.'

Ze beende snuivend weg, alsof ze wilde zeggen: ik kan nog steeds mijn beklag doen bij je manager. 'Er mist een komma in de tekst op je shirt,' mompelde ik binnensmonds, en ik begon aan de volgende bestelling. *Bankpas geweigerd*. 'Een grote americano voor Brent!'

'Bedankt, schat.' Brent was jong, slank, en droeg een pak van Hugo Boss. Hij pakte zijn beker en hield een briefje van één dollar boven de fooienpot, waarbij hij me een knipoog gaf. 'Maar alleen als ik een glimlach van je krijg!'

Ik staarde hem aan. Zachtjes en zonder erbij na te denken flapte ik eruit: 'Val dood.'

Niet zachtjes genoeg.

En opeens was ik ontslagen.

'Het spijt me, maar ik kan je niet meer inroosteren deze week, Alix.' Elizabeths stem klonk verontschuldigingend door de telefoon. Ik hoorde haar tikken op haar toetsenbord terwijl ze het rooster van de bibliotheek naliep. 'Sorry.'

Ik stond bij de trap naar de metro vlak bij de *Bump 'n' Grind* en zuchtte. Boeken terugzetten op de plank in de openbare bibliotheek van Boston was mijn fijnste baantje, maar het betaalde het slechtst en gaf me de minste uren. 'Volgende week dan misschien?'

'Ik vrees van niet.' Elizabeth was een van die zeldzame ambtenaren die niet robotachtig vlak, maar oprecht klonk als ze zei dat het haar speet dat ze nee moest verkopen, en ik probeerde een glimlach in mijn stem te leggen toen ik haar bedankte voor het checken. Ze was beslist de coolste van al mijn bazen: rond de vijfendertig, hippe bril met paars montuur en een sleeve van getatoeëerde bloemranken. Ze was godzijdank het tegenovergestelde van de stereotiepe bibliothecaresse met een grijs knotje en een oubollig vest die mensen tot stilte maande. 'Maar ik kan je volgende week op dinsdag vier uur geven,' voegde ze eraan toe terwijl ze doorging met tikken. 'Een van de andere assistenten moet een babyshower organiseren en wil gaan shoppen. Ik wilde Vicky inroosteren, maar als jij die uren wilt, kan ik jullie omwisselen. Helpt dat?'

In mijn hoofd rekende ik uit hoeveel 17,19 dollar maal vier was. Samen met het geld van Beaus boekhoudklusje zou het misschien genoeg zijn om mijn huisgenoten even stil te krijgen over mijn deel van de huur. 'Heel graag,' zei ik tegen mijn baas, terwijl ik me afvroeg of ik ooit op een punt in mijn leven zou komen waarop a) mijn vrienden een babyshower gaven, en b) ik me cadeautjes kon veroorloven voor vrienden die een babyshower gaven. Als ik al ooit op een punt in mijn leven zou komen waarop ik vrienden had. Als mijn leven een boek was – een rauwe, prijswinnende roman over voormalige pleegkinderen die er wat van weten te maken – zou ik een hechte vriendengroep hebben die me door dik en dun steunde, maar in het echte leven werkte het niet zo. De gewone kinderen met wie ik naar school ging trokken hun neus op voor kinderen die in een pleeggezin zaten, en ik was te vaak verhuisd om een band op te kunnen bouwen met andere

pleegkinderen. Ik had wel vrienden op mijn werk, maar bij de rotbaantjes die ik kon krijgen was het een komen en gaan van collega's, en het is lastig om hechte vriendschappen op te bouwen als je altijd keihard moet werken om de eindjes aan elkaar te knopen.

Bovendien zijn vrienden gewoon ook weer mensen die je teleurstellen. Wie zit daarop te wachten?

‘Als er nog meer uitvallen, rooster ik jou in voor die uren,’ zei Elizabeth bemoedigend. ‘Je weet dat we altijd last-minute afzeggingen hebben, Alix. Het komt goed.’

Makkelijk praten als je bent afgestudeerd, en een baan en meer dan veertig dollar op je rekening hebt, dacht ik. Omdat ze zo haar best voor me deed, wist ik nog net een bedankje te mompelen voordat ik ophing. Ik masseerde mijn kaak weer voordat ik verderging met tandenknarsen. Die tandartsafpraak was echt heel hard nodig.

Ik liep de trap af naar de metro en sprong in de eerstvolgende wagon. Ik wist dat ik naar huis moest, maar ik was liever naar de bibliotheek gegaan, ook al was ik niet ingeroosterd. Ik vond het zo ongeveer de fijnste plek ter wereld, en ik had nogal wat bibliotheken bezocht sinds ik vanaf mijn vijfde regelmatig door mijn moeder werd gedumpt bij het lokale filiaal. De bibliotheek is de enige plek waar een getergde moeder, die een lunchdate heeft met de zoveelste man die ‘niet zoveel met kinderen heeft’, haar kind een paar uur kan parkeren zonder dat er iets gekocht hoeft te worden. Als pleegkind zocht ik zelf mijn toevlucht tot de bibliotheek, want zelfs het smerigste, van kakkerlakken vergeven filiaal in Southie was beter dan een gedeelde kamer in een kelder, waar ik bang was dat mijn nieuwste pleegzus mijn haar in brand zou steken omdat ze zich verveelde. Op mijn achttiende was de bibliotheek de beste plek om vacatures door te spitten en online sollicitaties te versturen.

Toen ik de leeszaal van de openbare bibliotheek van Boston ontdekte, ging er een wereld voor me open.

Het oude gedeelte van de bibliotheek was al prachtig: van de Italiaanse binnentuin en de brede dubbele trap bewaakt door een paar majestueuze stenen leeuwen, tot de Abbey-zaal met muurschilderingen van Galahad op zoek naar de Heilige Graal. Maar de leeszaal was iets heel bijzonders. Een enorm tongewelf met een eindeloze rij hoge ramen als in een kathedraal, een dubbele rij lange tafels waarop laptops en studieboeken lagen tussen lampen met groene glazen kappen die als smaragden over de tafels leken te zijn gestrooid, marmeren bustes en met boeken gevulde nissen in de muren tegenover de grote ramen. Je kon gewoon aan een van die tafels gaan zitten, je boek pakken en lezen zolang je wilde. Het enige geluid in de gewelfde ruimte bestond uit het zachte geratel van laptoptoetsen en het geritsel van pagina's. Voor mij was het al een thuis sinds mijn twaalfde, toen ik me kranig staande probeerde te houden in mijn zesde pleeggezin terwijl ik de avonturen verslond van Kamp Halfbloed, Allana uit Tortall en (*oké, ik was eigenlijk te jong voor alle seks en geweld, maar er was toch niemand die zich er druk om maakte*) Westeros.

Fantasy. Dat is waar ik altijd wilde wonen, vanaf het moment dat ik op mijn achtste door de pagina's van *De reis van het drakenschip* dwaalde. Ik hoefde nooit de hoofdrol te spelen in een of andere dystopische tienerhel en Mr. Darcy en zijn landgoed Pemberley konden me gestolen worden – wat ik wilde was **VLUCHTEN**, in hoofdletters, niet alleen terug in de tijd, maar naar een heel andere wereld, bij voorkeur een waar vrouwen draken bereden die vuur spuwden op mannen die zeiden dat ze moesten glimlachen. Ik wilde een tweede ontbijt in Tolkiens Midden-Aarde, ik wilde de Gele Bakstenen Weg van L. Frank Baum onder mijn voeten en ik wilde dat de lantaarnpaal van C.S. Lewis mijn pad verlichtte door besneeuwde bossen. Ik wilde de geur van buskruit in mijn haar terwijl ik over het dek liep van een van de Chinese jonken van Jeannie Lin, ik wilde een koningin uitdagen voor een duel op het woestijnzand van G.R. Macallister, ik wilde de

aarde laten beven samen met de woedende Orogenes van N.K. Jemisin, ik wilde een van George R.R. Martins drakeneieren laten uitkomen. Alleen zou ik niet worden meegesleurd naar mijn ondergang – ik zou de zonsondergang tegemoet vliegen, gedragen door smaragdgroene vleugels, en de enige gedachte in mijn hoofd zou niet zijn ‘bankpas geweigerd’, maar ‘vlieg, vlieg, VLIEG’.

Ik haalde mijn gehavende exemplaar van *De reis van het drakenschip* uit mijn tas – het derde deel in de *Narnia*-reeks, mijn troostboek, het boek waarin ik nog steeds wegdook als het lot me een slechte dag toewierp – en staarde er wezenloos naar. Mijn hoofd bonsde, ik knarsetandde alweer, ik had net mijn meest stabiele baantje verloren en ik mocht blij zijn als ik vanavond iets meer te eten had dan een kom instant noedels. Ik liet mijn hoofd rusten op de gehavende pocket, vocht tegen mijn stomme, nutteloze tranen terwijl de metro doordenderde, en mompelde: ‘Vlieg, vlieg, vlieg.’

Maar elke keer dat ik keek, stonden mijn voeten in hun lekkende nepleren laarzen nog steeds stevig op de grond.

Het was nog maar twee uur 's middags. Oké, ik was ontslagen en mijn bankpas was geweigerd, maar dat betekende dat de rest van de dag alleen maar beter kon worden, toch?

Je moet het lot nooit tarten.

‘Alles lijkt in orde,’ verzekerde de bankmedewerker me. ‘Er is geen reden waarom uw bankpas geweigerd zou moeten worden, mevrouw Bibb.’

Ik keek haar verbaasd aan. ‘Mijn naam is niet Bibb. Het is Watson – Alix Watson, Alexandria.’

Tikkende toetsen. ‘De rekening staat op naam van Libby Bibb.’

‘Dat is toch geen naam, Libby Bibb?’ Ik voelde een kloppende hoofdpijn opkomen. Dit had een kort bezoekje aan de bank bij mij om de hoek moeten worden, om even snel uit te zoeken wat er mis was met mijn bankpas. ‘Ik ben Libby Bibb niet.’

‘Volgens mijn gegevens wel. Hier staat dat Libby Bibb al acht jaar de rekeninghouder is.’

‘Maar ik heb deze rekening acht jaar geleden geopend. Kijk maar...’ Ik zocht in mijn rafelige nylon portemonnee naar mijn ID. ‘Ik ben Alexandria Watson. Hoe kan mijn rekening op naam van iemand anders staan?’

‘Hebt u nog papieren van toen u de rekening opende?’

‘Vraagt u nu echt of ik nog papieren van acht jaar geleden heb? Wie bewaart die?’

Ze keek me kil aan. ‘Als u beweert dat er sprake is van rekeningfraude –’

‘Dat beweer ik inderdaad als mijn rekening op naam van een zekere Libby Bibb staat.’ *Zesendertig dollar en tweeëntachtig cent*, bleef er maar door mijn hoofd gaan. Het was niet veel, maar in elk geval meer dan niks. Wanneer krijg ik weer toegang tot mijn rekening?’

‘U moet terugkomen met minstens drie vormen van identificatie: paspoort, verzekeringspas, geboorteakte...’

‘Weet u zeker dat u geen bloedmonster wilt? Een netvlies-scan? Mijn schoenmaat?’ Weer die kille blik. ‘Luister, ik heb er niet eens drie. Ik heb nooit een paspoort gehad.’ (*Omdat ik nooit ergens heen was geweest, en zoals het er nu uitzag ook nooit zou gaan.*) ‘En ik heb ook geen geboorteakte en verzekeringspas.’ Mijn moeder had verzuimd mijn documenten in te pakken toen ze ervandoor ging met haar waardeloze techbro en mij overdroeg aan de pleegzorg.

‘U kunt een kopie van uw geboorteakte opvragen, mevrouw. Dat kost twintig dollar.’

‘Hoe kan ik twintig dollar betalen’ – *terwijl ik verdomme maar zesendertig dollar heb* – ‘als ik niet bij mijn rekening kan?’

Ze ratelde op monotone toon door, maar uiteindelijk kwam het neer op: ik kan u niet helpen. Ik nam mijn pinpas terug, mompelde iets, en liep met een misselijkmakende knoop in mijn maag weg.

‘Weet u zeker dat u niet Libby Bibb bent?’ riep het achterlijke mens me monter na. ‘Dat zou het een stuk makkelijker maken!’

Ik keek over mijn schouder. ‘Mevrouw, álles zou een stuk makkelijker zijn als ik iemand anders was.’

‘Alix, ik wil dat je weet dat het me spijt.’ Mijn huisgenoot Brandon leek nerveus, en ik stopte met het openritsen van mijn laarzen. Brandon was nooit nerveus. Meestal was hij te stoned om boven het stadium van loomheid uit te stijgen. ‘Echt waar, het spijt me.’

‘Heb je mijn melk weer opgedronken?’ Ik probeerde kalm

te blijven. Als je in zoveel pleeggezinnen had gewoond als ik, werd je nogal bezitterig op je eten en drinken. ‘Verdomme, Brandon...’

‘Nee, dat was Laurel.’ Hij knipperde met zijn ogen, nog steeds nerveus. We deelden met z’n drieën een driekamerappartement in Southie: Laurel had een van de slaapkamers en werkte als serveerster in de Union Oyster House, Brandon had de andere slaapkamer en werkte afwisselend als helpdeskmedewerker en pizzabezorger, en ik had de bank in de woonkamer met kitchenette. We waren niet bepaald vrienden – ik had Brandon alleen leren kennen omdat hij drie vrijdagen op rij mijn afgeprijsde calzone had bezorgd in mijn vorige appartement – maar afgezien van wat kleine diefstallen in de keuken, ging het prima.

‘Heb jij dan mijn Pop-Tarts opgegeten toen je trek had in iets lekkers?’ Hoezeer het me ook irriteerde als mensen aan mijn eten zaten, ik hoopte dat hij het had gedaan. Als mijn huisgenoten me iets schuldig waren, konden ze moeilijk klagen als ik deze vrijdag mijn deel van de huur niet kon betalen.

‘Nee.’ Brandon beet op zijn lip. ‘Het spijt me Alix, maar je zult een andere woonplek moeten zoeken.’

Ik staarde hem aan. ‘Zet je me eruit?’

‘Taylor heeft ontdekt dat wij het met elkaar hebben gedaan, en ze vindt het niet fijn dat jij hier nog woont, dus...’

‘Brandon, het was maar één keer, nog voordat je Taylor leerde kennen, en het was zo waardeloos dat we het erover eens waren dat het nooit meer zou gebeuren. Heb je dat tegen die achterlijke vriendin van je gezegd?’

‘Ze is niet achterlijk,’ zei Brandon stijfjes. ‘En zo waardeloos was het nou ook weer niet.’

Je zoent als een dooie pier en je ging tekeer alsof je een tank stond vol te pompen, dacht ik, maar ik zei het niet, want mijn maag keerde zich weer om en mijn ogen schoten paniekerig rond door dit flutappartement met het bobbelige linoleum, het fornuis met maar twee werkende pitten en de gebarsten

ramen die niet open konden omdat ze waren dichtgekit door dertig lagen verf. Dit appartement, deze bank met de veren die in mijn rug prikten, hoe ik ook lag, was waardeloos, maar het was wel mijn thuis. Op dit moment was het alles wat ik had. 'Brandon, je kunt me er niet uitgooien.'

Hij schoof ongemakkelijk met zijn voeten. 'Eh,' zei hij, en hoefde verder niets te zeggen, want dat kon hij wel degelijk: zijn naam stond op het huurcontract. Dat ik op zijn bank overnachtte, was een mondelinge afspraak.

Ik probeerde diep adem te halen, maar het voelde alsof ik een stomp in mijn maag had gekregen en mijn adem bleef halverwege steken. 'Hoelang geef je me?'

'Een week?' mompelde hij. 'Taylor is, eh, echt boos.'

'Kom op, Brandon, een wéék? Hoe moet ik zo snel iets anders vinden?' Met maar zesendertig dollar en tweeëntachtig cent op een rekening waar ik niet eens bij kon.

'Je kunt bij vrienden logeren, of...'

Bij vrienden? Wie zou me met open armen ontvangen als ik over een week met een weekendtas over mijn schouder bij ze zou aankloppen? Helemaal niemand.

Brandon keek me aan met zielige puppy-ogen. 'Maak dit alsjeblieft niet moeilijk voor me, Alix.'

'O, tuurlijk. Terwijl ik degene ben die volgende week in een kartonnen doos slaapt, omdat die hoog geblondeerde bimbo van je denkt dat ik op haar vent uit ben.' Ik ritste mijn laarzen weer dicht en stond op. 'Ze is nog dommer dan ik dacht, en het was al duidelijk dat ze maar twee hersencellen heeft die vechten om de derde plaats.'

'Hé...'

'Ik kom later mijn spullen wel halen.' Ik greep mijn tas en slingerde hem over mijn schouder. 'Voel je vrij om Taylor uit te nodigen voor een vluggertje van twee minuten en vieren-twintig seconden op mijn bank terwijl ik weg ben.'

'Hé!'

Maar ik had de deur al achter me dichtgesmeten.

Dakloos. Ik was nooit helemaal dakloos geweest. Soms zat ik er akelig dichtbij, zo dichtbij dat ik de ijzige kou in mijn nek kon voelen, maar nooit helemaal. Zelfs toen ik het had uitgemaakt met mijn laatste vriendje (vanwege een ruzie over de vraag of twee keer per week koken en één keer per maand stofzuigen vijftig procent van de huishoudelijke taken behelsde, waarop hij me sloeg en ik terugsloeg en wegstormde, want wat mij betrof was mijn moeder de laatste vrouw in de familie Watson die ‘maar hij heeft sorry gezegd’ een goede reden vond om dat soort shit te accepteren) had ik het voor elkaar gekregen dat ik een paar nachten op de bank van mijn buurman mocht slapen tot mijn loon werd uitbetaald en ik de woonkamer-deal kon sluiten met de gast die mijn calzones bezorgde. Ik had het tot nu toe altijd gered. Ik had nooit in een daklozenopvang of buiten op een bankje hoeven slapen.

En dat gaat deze keer ook niet gebeuren, zei ik tegen mezelf, terwijl ik met mijn handen diep in mijn zakken de snijdende wind weer inliep. Het was nog geen vijf uur, het was nog licht – het voelde alsof deze dag al honderd jaar duurde, maar hij was nog niet voorbij. *Je bedenkt wel iets, Alix*. Maar mijn maag keerde zich om en ik kreeg bijna geen lucht. Ik bleef midden op het drukke trottoir staan (forenzen op weg naar de metro, kantoor-slaven in pak, Amazon-bezorgers in vestjes die zich duwend en trekkend alle kanten op bewogen), en moest mijn handen op mijn knieën zetten om steun te vinden. Ik had het zo benauwd dat het leek alsof mijn longen werden verpletterd. *Je bedenkt wel iets*.

‘Die vervloekte dronkaards hier ook,’ mompelde iemand die tegen me aan botste, en ik kwam weer in beweging, want het was doorlopen of omvallen. Ik strompelde de metro in, meer doordat ik werd meegesleurd door de meute dan omdat ik een reisdoel had, en voelde het schokken van de wagon terwijl we de stad inreden. Ik scrolde door Instagram – ik had een account, maar postte er zelden iets op. @beaubrummellsofboston had een nieuwe post. Ik klikte erop, want ik

snakte naar een luchtige baljurk, een geborduurd jasje of iets anders moois, gewoon om mijn hoofd en mijn ademhaling te kalmeren. Was het echt nog maar vanmorgen dat Beau met een flirterige knipoog had gezegd: *toe nou, ik heb een robe à la française die jou op het lijf geschreven is... Wat zeg je ervan, schoonheid?*

De nieuwe post toonde Beaus lange vingers die een stuk gouden zijde streelden in een vierkanten borduurframe, met als onderschrift: RAAD EENS WIE DE OPDRACHT VOOR ZIJN ALLEREERSTE FILMPREMIÈRE AAN HET AFRONDEN IS? KAN NIET WACHTEN TOT JULLIE DEZE JURK OP DE RODE LOPER ZIEN – BLIJF OP DE HOOGTE! Tachtig reacties al, hart-emoji's en smileys, en: OMG WELKE FILM? VOOR WELKE ACTRICE MAAK JE EEN JURK? HEEFT ZIJ JOU GEKOZEN OF JIJ HAAR? Pas toen de hele post wazig werd, besepte ik dat de tranen in mijn ogen stonden.

Heeft zij jou gekozen of jij haar? Wat ik wilde weten was: wat als niemand jou ooit kiest? Wat als het ging tussen jou en een waardeloze techbro, en je moeder koos voor hem? Wat als het ging tussen jou en de hele pleegzorg vol eenzame kinderen en geen enkel pleeggezin koos jou? Wat als het ging tussen jou en Taylor met twee hersencellen en je huisgenoot koos niet voor jou? Wat als niemand ooit voor jou kiest?

Is dat niet waarom we fantasy lezen? De eeuwig niet-gekozenen, die dromen dat de magische kleerkast zich nu wel voor hen opent, dat de Gele Bakstenen Weg zich voor hen uitrolt. Dat ze eindelijk worden gekozen en op avontuur mogen.

Maar dat gebeurt nooit, want zo werkt het echte leven niet.

Want als je mij bent, als je Alix Watson bent, word je nooit gekozen.

‘Alix?’ Elizabeth hield even stil toen ik de trap op sjokte, langs de stenen leeuwen, richting de leeszaal van de openbare bibliotheek van Boston, die officieel de Bates-zaal heette, al had ik nog nooit iemand die naam horen gebruiken. ‘Je weet dat

we deze week geen extra uren voor je hebben,' zei mijn baas met een grote stapel klemborden in haar armen.

'Ik weet het, ik wilde alleen...' Ik was overgestapt op de Green Line en uit gewoonte uitgestapt bij Copley, de halte bij de bibliotheek. De lange, gewelfde leeszaal was bijna leeg, slechts enkele studenten zaten gebogen over hun laptop aan de lange tafels, de groene lampen gloeiden als libellen in de zachte schemering. Ik stond daar in de weldadige stilte, slikte, en snoof de geur van boeken op alsof die me zou kunnen redden. 'Heb je je tatoeage uitgebreid?' flapte ik eruit, want Elizabeth keek me bezorgd aan, en om haar af te leiden wees ik naar het verband om haar met bloemranken getatoeëerde onderarm.

'Nee, ik laat de bloemen stukje bij beetje inkleuren. Ik wil dat mijn hele arm een explosie van kleur wordt, maar ik heb het geduld niet om urenlang in die stoel te zitten.' Ze trok het verband een beetje omhoog en liet me de nieuwe roze en paarse tinten zien in een stukje van de slingerende rozen en viooltjes. Normaal zouden we daar een levendig gesprek over hebben gevoerd: ik zou haar hebben verteld dat ik altijd al een stapeltje boeken dat als vogels omhoogvliegt op mijn schouder had willen laten tatoeëren, en dan zou zij hebben gezegd dat ik heel goed moest nadenken of ik dat echt op mijn huid wilde, anders zou ik net zo eindigen als zij. *Weet je nog dat ik je vertelde over mijn eerste tatoeage, dat kleine Chinese teken op mijn enkel? Ik dacht dat het 'magisch' betekende, maar later kwam ik erachter dat het 'raar' betekent. Echt een wittemeisjesblunder, vind je niet?* We zouden er allebei om gelachen hebben en ik zou me er weer over hebben verwonderd hoe weinig ze gemeen had met de stereotiepe bibliothecaresse met knotje die strenge blikken over haar brillenglazen werpt – maar het lachen was me vergaan en een luchtig gesprek over tatoeages zat er niet in. Ik stond daar gewoon, stilletjes, met een brok in mijn keel en half op weg naar een paniekaanval. Elizabeth keek nog bezorgder dan eerst, maar toen kreeg ik gelukkig een melding op mijn telefoon.

‘Een mailtje,’ wist ik nog net uit te brengen, en ik draaide me een beetje van haar af om op mijn scherm te kijken en stiekem mijn tranen weg te vegen. Een mail van het dataverwerkingsbedrijf waar ik mijn derde baantje had. Dataverwerking; niet heel spannend, maar wel betrouwbaar, en ik kon het zelfs hier in de leeszaal van de bibliotheek doen... Misschien hadden ze een nieuwe opdracht voor me?

Elizabeth liep naar een bezoeker die hulp nodig had met de wifi, en ik opende de mail.

Automatisch bericht. Alle toekomstige salarisbetalingen zijn op naam van Libby Bibb gezet. Dank u dat u ons bedrijfsportaal hebt gebruikt om uw rekeninggegevens bij te werken!

Ik staarde ernaar alsof de woorden vanzelf betekenis zouden krijgen. Libby Bibb. Wie in godsnaam was Libby Bibb? Moest je niet eerst een leven hebben dat de moeite van het stelen waard was om slachtoffer te worden van identiteitsfraude? Kon ik nou werkelijk niet eens mijn armzalige zesendertig dollar tweeëntachtig en mijn stomme dataverwerkingsbaantje behouden zonder dat iemand me dat ook nog afpakte?

Mijn derde baantje – weg. Of in elk geval ergens in het ongewisse, bevroren zoals mijn bankrekening. Niets meer wat geld binnenbracht, afgezien van het kleine beetje contant geld van Beau dat ik zwart verdiende met het ordenen van zijn bonnetjes en Quickbooks-account, maar dat zou niet veel zijn. En misschien was ik nooit dakloos geweest, maar ik had opeens een glashelder beeld voor me van de vrouwenopvang bij Downtown Crossing, waar je eerst naar een preek scheen te moeten luisteren voordat je een bordje spaghetti uit blik kreeg. Ik vroeg me af of ik daar volgende week zou belanden met mijn exemplaar van *De reis van het drakenschip* en verkreukelde Bibliotheek van Alexandrië-sticker.

Ik snikte zo hard dat het door de hele zaal weergalmde.

Ik sloeg een hand voor mijn mond alsof ik de snikken wilde terugduwen, maar de tranen die ik in de metro had weten in te houden stroomden nu over mijn hand.

‘Is hier een probleem?’ klonk een autoritaire stem achter me. ‘Je weet dat je geen lawaai mag maken in de bibliotheek.’

‘O, alsjeblieft, Chester,’ snauwde ik terwijl ik mijn ogen afveegde met de rug van mijn hand en me omdraaide naar de beveiliging. Zoals altijd had Chester scherpe plooien in het overhemd van zijn uniform en had hij zijn duim achter zijn riem gestoken, waar hij volgens mij het liefst een pistool zou dragen. Zelfs binnen had hij zijn pilotenzonnebril op, want Chester had veel te veel afleveringen van *Law & Order* gezien. ‘Laat me met rust, wil je?’

Hij leek blij met mijn brutale opmerking, waarschijnlijk omdat het hem de kans gaf zijn zonnebril op te tillen en zijn befaamde stalen blik op me te werpen, die hij volgens mij thuis voor de spiegel oefende. Waarschijnlijk met pistoolvingers erbij. ‘Het is mijn taak om de orde en veiligheid in de bibliotheek van Boston te handhaven –’

‘Dit is een bibliotheek, niet het Pentagon. Heb je niet ergens een KKK-bijeenkomst of zo?’ Normaal was ik graag de confrontatie aangegaan met Chester, want een Jack Bauer-wannabe met een walkie-talkie is precies het soort kerel waar je je nagels aan kunt scherpener na een rottag, maar er welden nog steeds tranen op in mijn ogen, en ik wilde beslist niet dat hij me zag huilen. ‘Laat me met rust,’ snauwde ik nog een keer, wat precies het verkeerde was om te zeggen, want een Jack Bauer-wannabe wil niets liever dan jou zien huilen.

‘Ik ben bang dat ik je naar buiten moet begeleiden. Het storen van de bezoekers van de bibliotheek van Boston is –’

‘Luister, ik kan het niet helpen dat je bent geweigerd bij het leger, dus reageer je niet af op –’

‘Pas op, dame, ik zou –’

‘Rustig aan, Chester.’ Het was Elizabeth weer, deze keer zonder stapel klemborden. Ik kon haar wel om de hals vliegen.

Ze keek hem streng aan over haar paarse bril en was totaal niet geïntimideerd door zijn stalen blik. ‘Hoor jij niet bij de balie te staan?’

‘Ik doe mijn ronde,’ zei hij met een duistere blik, alsof hij me had betrapt met een bom. ‘En ik kan je vertellen dat ik deze hier niet uit het oog verlies –’

‘Je linker- of rechteroog?’ vroeg ik, maar Elizabeth gebaarde al dat hij moest weggaan.

‘Wegwezen,’ zei ze kordaat. Ze rolde met haar ogen en richtte zich weer tot mij, terwijl Chester met zijn staart tussen zijn benen afdroop.

‘Ik weet dat hij een tikkeltje overijverig kan zijn...’

‘Als hij geluk heeft, mag hij als een Wyatt Earp zijn woede botvieren op de eerstvolgende bezoeker die een boek te laat inlevert,’ zei ik, maar mijn stem trilde en dat ontging Elizabeth niet.

‘Is er iets, Alix?’ Ze legde een hand op mijn schouder. ‘Kan ik iets doen?’

Ik weet niet waar ik heen moet, dacht ik. Mijn irritatie over Chester ebde al snel weg, en ik bleef achter met het kille besef dat ik geen flauw idee had waar ik terecht kon. De studenten keken fronsend op van hun laptop, en ik kon elk moment weer in tranen uitbarsten. Dat zou ik echt niet kunnen verdragen. Dus ik veegde mijn ogen af en toverde een stralende, holle glimlach op mijn gezicht. ‘Er is niks, het gaat goed,’ zei ik, en ik liep verder de leeszaal in.

‘Alix?’ riep Elizabeth me na.

De tranen stroomden alweer over mijn wangen. Ik wilde beslist niet dat zij ze zag, dat iemand ze zag, dat iemand mij zag. Uit mijn ooghoeken zag ik dat links van me een deur openstond – een gewone houten deur in de lange muur vol boeken – en ik dacht niet na of die naar de Elliott-zaal leidde, of de Guastavino-zaal, of misschien gewoon een bezemkast. Ik dacht ook niet na over hoe mijn aftocht eruit moest hebben gezien door de ogen van Elizabeth, die alleen maar wilde

helpen. Ik dacht niet na, liep van haar weg, wurmde me tussen de lange studietafels en de dubbele rijen smaragdgroene lampen door, en stapte over de drempel.

Ik moest wel uitverkoren zijn. Het lot schalde met zijn trompet in mijn oor: hier is je roep tot avontuur! En ik stapte er met beide benen in.

Eerste druk augustus 2026

Oorspronkelijke titel *The Astral Library*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2026 by Paul Wehmeyer Productions LLC

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lara Visser

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, naar een ontwerp van Elsie Lyons

Omslagillustratie Jacket photographs © Lauren Rautebach/Arcangel Images (books); Getty Images; © Shutterstock. Digital edge images © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8406 2

ISBN e-book 978 90 261 8407 9

ISBN luisterboek 978 90 261 8408 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining niet toegestaan.